

Körmendi Lajos

Dátumversek

BARBARICUM
KÖNYVMŰHELY

A kötet kiadását támogatta:

Família – 97 Kft., Karcag
Tradeplast Kft., Kunszentmárton
Közép-Tiszavidéki Áfész, Kunhegyes
GySGy, Kisújszállás
Metód Bt., Karcag
Anier Kft., Kenderes

© **Körmendi Lajos**

ISBN 963 9145 06 8

Kiadja: Barbaricum Könyvműhely
Karcag
Telefon: (59) 311-903

Felelős kiadó: Dr. Farkas Dezső

Tipográfia: Dede Géza

Készült a Cumania Bt (Karcag) üzemében

Felelős vezető: Zsurka Imréné

1968. 08. 22.
(A bevonulás hírére)

A holnapunk
a kútba lett taszítva,
félhomályba
vész.
az életünk.

1968. 08. 25.
(Újabb hírek után)

Feketében
a szó.
Gyászol.

1968. 08. 29.

(Szétpillantva városa tribünlakói között)

Micsoda falusi okodalom!
Bálványuk a villanyműköny.
Fogadkozásuk földrendítő.
Szerintük e barom Kelet: bájhon.
Hogy láthassam
eltűnésüket,
kétszáz évig élni volna jó.

1968. 12. 31.

(Midőn pályamódosításra gondolt)

Isteni lenne, ha fölvennének őskövületnek!
Lágy pihepárna-hab emberek arca hajolna fölém és
billió éves vad vigyorem versengve szapulnák.

1969. 03. 15.

(Petőfire emlékezvén egy lehangoló napon)

Állunk e szürke színpadon,
statiszták,
szerepünket a sűgő sem...

Pedig itt a nyílám!

1969. 05. 01.
(Az ünnepet nézve)

Idillt
szellent
a virágok
tarka
leányserege.

1971. január
(Bratislava, leánykori nevén Pozsony, napfényben)

Az óváros szűk, macskaköves,
girbe-görbe utcái
rácok a város homlokán,
az időről medítál a kő.

A klarisszáktól
ünnepélyes orgonaszó hömpölyög elő,
gyalogosok, huszárok, dragonyosok,
repülők vonulnak,
szétgurult gyöngy az idő.

A Duna fölött a hegy
a búbjára tolja a várat,
megtörli izzadt homlokát,
rég-i házacsák omlanak porba.

1971. 01. 07.

(Midőn kívülről nézte magát a szlovák lánnyal)

Csevegő csermely-csend,
Kacagó karvaly-hang,
Fent keserves est eseng,
Bang ragyamart nagy harang.

És a szerelmesek
összesimulnak,
miként a
levelesganék.

1971. 01. 09.
(Midőn egy külhoni leánynál aludt)

Fonott kalácsvidék.
Doromboló ágy.
Szép pokol.

1971. január (Prága, egyedül)

Habszalom Prágát.

Csavargás az óvárosban, hol filigrán udvarok
huzatában aléltan leng néhány abrosz-madár.

Kortyolgom a remek sört, Hasek jut eszembe,
később, már a kiismerhetetlen, szűk utcákon,
Kafka. Közönyösen elhaladok a Hradzsiny
előtt, rá sem nézek, észre sem veszem
a Károly-híd szobrait, elkerülöm Krejca színházát.

Közben anyámra,
egyre anyámra gondolok: vigyáznak-e rá a nyárfák,
az Alföld hórihorgas éjjeliőrei?

Ám közben sóvárgok. Sóvárgok
Prága után.

1975, fehér éjszakák (Petrodvorec, nyári rezidencia)

Aranyszobor-tumultus.
A szökőkút lépten-nyomon feltör,
mint otthon a káromkodás.

De én csak a tenger, a tenger felé...
Itt van karnyújtásnyira.
– Ha egyszer eljuthatnék ide!
– Hiszen itt vagy! – mondja egy lány.
Csak mosolygok rajta.
Ha egyszer eljuthatnék ide!
Itt van minden a látvány mögött.
Távcsőközel.

A varázslat tovalebben,
s mint rossz filmnegatívba,
a fehér éjszakába fakul.

Vodkázni hív egy részeg úr.

1975. augusztus (Gdansk)

Békebeli tűzoltóságok, papagáj,
zöldülő mozsár, könyvek, sebtében kifaragott
faszobrok, friss péksütemények, fapapucsok
között a Mária napi vásáron Gdansk
óvárosában, a Királyok útja mögött
annak a cipómeleg, lágy öregasszonynak
a képe égetődött belém, aki el sem adott,
nem is vett, csak volt, s nélküle
az egész ünnep hamis lett volna,
a közeli templomban is csak obulusok
potyogtak volna a síró Jézus szeméből,
nem könnyek. Ám ott volt az a kis
öregasszony, aki miatt jó lenne lengyelül
tudni, talán neki is vannak olyan
zsebkendő sarkába kötött tájszavai,
mint az én nagykunsági vénségeimnek.
Ott állt a békebeli tűzoltóságok, papagáj,
zöldülő mozsár, könyvek, sebtében kifaragott
faszobrok, friss péksütemények, fapapucsok
között, ott állt, nem vett, nem adott el,
csak volt.

1978. 10. 03.
(Midón elnézte főnökét)

Vikszelt pofa.
Kapcsolatjobbágy.
Arcán a kopómosoly.

1978. 11. 10.
(Egy diáktársra)

Otthonról, iskolából nem hozol mást,
csak a fénytelen hallgatást.

1978. 11. 12.
(Midón újságíró volt)

És mi van,
ha nem csupán
a központilag kijelölt
horizontig látok?

1979. 04. 04.
(Midón végignézett a fent lévőkön)

Fi donc!

1979. 05. 26.

(A kunmadarasi támaszpont mellett elhaladva)

Szegény hazám,
Barbaricum,
hadseregek
segge alatt
meglapulunk
– fűben a gyík –,
élni talán
nem lehet itt,
ámde muszáj.

1979. 08. 02.

(Midőn sejteni kezdte, hogy ebből elég)

Sima bőröd
verítékemtől mosott.
Így nézett rád mind,
ki rég összefogdosott.

1979. 10. 23.
(Egy ismerőshöz)

Azt akarják,
hogy mint a kutyák
mámorosan locsold a fát,
s ne akard tudni,
ki verte görnyedtre nagyapád!

1980. 01. 20.
(Mozgó Világ)

Beszélni vétség.
Hallgatni sötétség.

Vétkeztem.

1980. 05. 13.

(Midőn belátta végzetes ballépését)

Azt hiszed,
bölc vagy,
csak mert állad
kiszőrösödött,
mint macskaszar
a pincében?

1980. 12. 01.
(Midőn kirúgták az újságtól)

Hogy te messze ne juss,
van rá §.

1980. 12. 02.

**(Álláskeresőben, avagy hogy ityeg a fityeg, mikor
leprásnak nézik az embert)**

Úgy érzem magam,
mint egy húsvéti csonka.
A polcon lévő nyerspolgár
bazsalyászik, napraforog,
kacarog, elfordul.
Nem hiszi el, hogy rohadunk.
Akkor hát: béke szavainkra.

1980. 12. 05.
(Midőn átnéztek rajta)

Jó herceg! Ne vonogasd a vállad!
Öklömben ugrásra feszül az állat.

1981. 04. 18.
(Midőn először találkoztak)

Udvaromon láncon ugat a Hold.
Emlékeim csak lehulló morzsák.
Reggelre szétpereg Magyarország.
A világ helyett beérjem veled?

1981. 04. 22.

(Midón eldöntötte, hogy hazaköltözik)

Láttam egy bolondot.
Hozzászalták egy méteres,
vastag fatörzshöz.
Ha odébtette, léphetett
egyedül. Így tudott haladni.

Az éjjel a bolond helyébe
álmodtam magam. Amihez
hozzá lettem vasalva
nem fatörzs volt: leginkább
egy szikes földdarabra
emlékeztetett. Csak
együtt haladhattunk.

1981. 04. 26.
(Midón ismét találkoztak)

Milyen zöld mező a szemed!
Szívemre kell, hogy tűzzelek.

1981. 06. 06.

(Midőn kopók kísérgették lopva)

Szarvas fut előttem,
patái a föld homlokán robajlanak
akár a leomló szalodák,
bőg, mint a megvadult hajókürtök:

A kutyák? A kutyák szemében
ágak, döglött bogarak, korhadt deszkák,
zöld békanyál, akár
az elhagyott kutak mélyén.

Az üldözött sorsa
az erdő fáiba vésve.

1981. 08. 27.
(Midón már döntött)

Születél huszonöt éve,
baba, tankok elé téve.
Nekem.

1981. 08. 28.
(Előérzet)

Beleszerettem egy jegenye-lányba.
Simogatom: dobog, lüktet a szíve.
Lassan baltává élesedem.

1981. 10. 23.
(Midőn elbújt szülővárosában)

Ami vár rád,
sejted,
Aktaion-végzet.

A kutyák
már
szimatot kaptak.

1983 nyara

(Midőn a politikai rendőrség embere verset elemzett)

Jó herceg! Látom, forgatod versemet,
de nem a színét, csak visszáját lesed.
Ezért, mély tisztelettel, azt üzenem néked,
ne a vers hátulját bújd, hanem az enyémet!

1983. 10. 25.

(Midőn magában őt beszéltette)

Zúgnak ölemben parti hullámok
örvénylik húsom a tested alatt
vérszínű alkony hull a szememre
lágyszavú szellő messze szalad
hullámszik ringat húsban a tenger
zord világunknak rádhagyott része...

1984. 03. 28.
(Midón megérezte Noé háláját)

Hasad duzzadó halma:
Ararát.

1984. 07. 04.
(A neve: Julianna)

Minden
megtörtént már,
ami
fontos.
Megszületett.

1985 karácsonya (Felesége hasát nézve)

December,
a csontig.
Néha
ragyog a
havon a
nap.
Ma már
elgondoltalak.

1986. 04. 20.

(Párja már kórházban, veszélyeztetett)

Végigszagolok mindent,
a mosóport, a kilincset,
a párnát, mint a kutyák.
Megnyalom a grízt,
tapogatom a ruhádat,
ízlelgetem a kenyeret,
amit még te vettél.
Téged kereslek.

1986. 05. 10.
(Fia születésekor)

Vártalak. Örömmel.
Most is rólad beszélek.
A falnak. Körömmel.

1986. 05. 11.
(Midőn fiát a klinikára vitték)

Világomból az áldott szél
tegnap elszelelt.
Mosoly nem fénylik arcomon.
Csak barázdákra telt.

1986. 06. 04.
(Fia műtétékor)

Szakáll rejt – félelem bokra.
Álmodom magam habosra.

1986. 06. 06.
(Születésnap i évszakváltás)

Ősz van
a fákról már hullanak az álmok
a sudár jegenyeleány
elhullajtja lenge ruháit

Ősz van
in flagranti testemet
az elmúlással

1987. 10. 26.
(Fia újabb műtétekor)

Én már csak darazsat eszem.
Poklosodom.

1987. 11.20.
(Midón fia majdnem meghalt)

Csak állok ott,
tagló előtt megkövült barom.
Nem akarom.
Nem akarom.

1988 nyara
(Midón nem írt)

Beszédes
írói alkat:
hallgat.

1989 ősze
(Egy újdonsült politikushoz)

Szép gondolat.
Nem hamis.
De nem biztos,
hogy igaz.

1990 ősze
(Midőn belevágott a politikába)

Azt hiszed,
tudod,
milyen a dagály,
mert
dinnyét faltál
és most
puffad, feszül
a hasad?

1990. 10. 10.
(Fia újabb operációjakor)

Odakint, már a hűlő gangon,
felsír a fal gyermeki hangon.
Mély sebbel a vályog fölhasad.

1990. 10. 11.
(Midón megőszült szakálla)

Fekszem. Még hat óra.
Nem vártál, Megváltóm,
a megválthatóra.

1991. 01. 17.
(Midőn virrasztott)

Csavargatom a rádió gombját.
Hiába: süket zúgás.

Az utca mély tavában csüng a hold.

Elpusztult volna a világ,
s ez, ahol vagyok,
a túlélés kicsiny szigete?
Galapagos-szoba?

Csak másnap tudom meg,
hogyan elromlott a rádióm.

Milyen valószínűtlen magyarázat!

1994 tavasza (A vakond, avagy választási előérzet)

Nem volt szél, hó, nem sütött a nap.
De hallott róla, hogy odafent van ilyesmi.
Van meleg, van zöld, édes szellő és tarka
virágok. Már régen arra vágyott, hogy
szabadon hemperegjen a fűben. Elege volt
a sötétségből. Összeszedte minden bátorságát és
kitemette magát erre a fényes más-világra.
Hempergett a fűben, beszívta a virágok
illatát. Jött egy hirtelen felhőszakadás,
jégeső, szélvihar. Aztán tikkasztó kánikula lett,
rozsdaszínűre égett a fű. Később köd telepedett a
tájra, hideg eső szemerkélt, hó szállingózott,
harapott a fagy. Így telt el néhány év. A télnek
nem akart vége szakadni, majd egészen váratlanul
nyár lett, riasztó hőség. Már hazament volna.
Hajszolt volt, apátlan. Panaszkodott,
milyen vaksi és hazátlan. Kereste az otthon-szagú
járatot, a járathoz a lejáratot. Meditált:
ez már útjának kudarca? Meg sem rezdült
a tér csökönyös beton-arca. Fölötte izzott a nap.

1995. 06. 06.
(Ezredvégi hangulat)

Mindnyájam pokla –
én.

1995. 10. 06.
(A Kun emlékhely avatásakor)

Megváltkozás?
Ne csak a Kunságot!
Az országot!

1995. 12. 21.

(Midőn megtudta, mennie kell)

Huszonöt éve még úgy véltem,
a lét legfőbb kérdése a nemlét léte.
Talán kegyetlenül hangzik,
lenéztem őt, hisz akkori léte
egyetlen gondja (szegények voltunk!)
a napi leves megléte. Ha már
biztos volt a sovány leves levése,
boldogság volt neki a leves evése.
Aztán meghalt. Heves évek ették eves
testemet, s most hallom, munkanélküli
leszek. Azóta titkon számolok, míg
eszek. Azt hiszem, most
vált bizonyossá az ő nemléte.
Rájöttem, halála óta talán nem is leves
ömlött le torkomon, hanem a Léthe.

1996. 12. 26.

(Midőn szomorú volt)

Az ablakokban e víg napokban - mennyi arany, ezüst fa van! - Az utca sáros, - ám bent sok mákos - rudakban, és persze diós. - Az est tévés meg rádiós, - a család bágyadt, hever, - mint kit a nátha lever. - Némán emésztenek. - Űznék a langy telet, - a köhögést, a vírust, - e lucskos, hótlan stílust, - és kívánnak nagyot: - hódunyhát, kis fagyot. - Mint ahogy egy seb level, - szivárogo az ünnep el, - csak csömör marad és dúlt epe. - Krisztus urunk számos szúrt sebe - nem fájt úgy, mint most fáj a magyar: - fáj a fej, epe, gyomor, agyar. - S az asztalon újra fuszulyka, - kolbász, veres bor, fűszeres pulyka, - gesztenyés rolád kacsint. - A magyar nyög, makacs, int: - „Nem! Nem és nem! Többet nem eszem!” - Csukva a száj, ám falja a szem. - Később csipent a kéz, nyílik a száj, - fogak közt hús forog... Futni muszáj, - majd kagyló, tört derék, terpesz, - szájszögletben diszkrét herpesz, - hideglelés, láz, fog vacog, - az éjszaka ronggyá gyúrt vacok... - Döglés, kótyagos fej, zaba: magyar átok. - Csak sok-sok film, nem az Angyal szól hozzátok. - Pedig az ünnep szép is lehetett volna, - beszélgetve, ülve, egymást átkarolva.

1995. 12. 31. – 1996. 01. 01.
(Midőn nem mulatott)

Mi volt, mi nem, számbaveszem, - miközben a számba veszem - a bort, s a múltó évet faggatom: - élünk, nem robbant fölöttünk atom. - De volt földrengés, szélvész, szökőár, - s a boltjainkban a felszökő ár - emelve vérnyomásunk. - Lassan nem is lesz másunk. - Nem lett most sem repülóm és tanyám, - de rosszabbul lett és meghalt anyám. - Foltozgattuk zsebünk növény likát, - mint a Megváltót, vártuk harmadikát, - és a hónapokkal a kedv apadt, - torkunkra többször bőségs vírus ragadt... - E zord év végére még pontot nem tettem: - a buékra éppen állástalan lettem. - E táj múltból visszatért régi jó - urai szeretnék, ha a régió - (ahogy egykor volt téve és tanítva) - gondosan lenne írótlanítva. - Mi jön? Éhkopp? Torz világ, ahogy látta Kafka? - Az új év restvérű testvérű cudar cafka? - S jönnek földrendítő fogadkozások? - És tüntetések, hogy pénz nincs, ám az ár sok? - S jön majd harag, mert csak némelyek odva - lett a földi jókkal dúsan megrakodva? - Tavaly, lám, kiderült százféle titok, - mégis minden talányos, mint a megalitok

1996. 01. 04.

(Midőn munkahelyet próbált keresni)

Árulom magam,
mint egy vénlány.
Hazámnak.

1996. 01. 10.
(Midőn vacakul volt)

Az ember gondjával házal: - vizsgálódtat a kórházzal. - Mi üzen rosszat? A lép? Fül? Epe? - A máj? Gyomor? Lenézett ülepe? - Mutatja duzzadt prosztatata, - lett egy elhasznált, rossz tata? - Iszik szirupos lötytyöt, vesznek vért, - s ő nem kérdezi meg, mért - háromszor, mért ékítik - vénáját azzal, hogy kékítik? - Ha zuhan a vérnyomás vagy felszökik, - jegyzésén szerkezet örködik, - vasmarokkal meg-megszorítja a kart, - ébreszt, pedig csak mérni akart. - Kint tél, nem jön meg a megváltó kikelet. - Bent pohár, csobog mintának vizelet. - Reggelire lekvár, illetve dzsem, illetve jam, - ahogy a nővér mondja pórias-prózaian. - Kékes kép pulzál, a műszervonal le-fel megy: - lám, az ember szíve dadogva feszül, ernyed, - és tüdeje mint pudvás lebernyeg, - akár egy lyukas labda, épp csak szelelget. - Csontja túlvilági filmen: árny-fény-üveg, - s egy másik filmen gyulladt arcüreg. - Gyötört epéje szórva finom homokkal, - dúsán felékítve paprikás-nyomokkal. - Szeme romlik, fülének kést ígérnek... - Sohasem lesz vége ennek a télnek! - Az ember roskad, bús, dúltan hazatántorog, - rémült, dühös, káromkodik, gyógyszert szed, morog, - s amíg szívét ágyban gond taposta, - mohón nézi, mit hozott a posta. - Amire vár: jó szó, zöld tavasz. Apróság. - Csupa avittas új-ság. Csupa friss ó-ság.

1996. 12. 11.

(Körmendi István, 1689 - 1773. 12. 11.)

Már csak
általam
élsz.

1997. 06. 15.
(Midón Buharaj Ravil Karcagon járt)

Ami téged éltet,
az Egység.
Engem a kétség.

**1997. szeptember eleje
(Midőn állandóan köhögött)**

Ugat
a halál
kutyája.

1997. 11. 01.
(A temetőben)

Ezt írtam egykor:
„én azonban
már
az
Istennek
sem
hiszek
el
semmit”.

Néha
hülyeséget beszél
az ember,
Uram.

1997. 11. 02.
(Midón régi írásait nézegette)

Azt íratta velem
az ifjúi góg, hogy
„dühünkben
szájbakurjuk
istent”.

Mintha
parazsat vinnék,
égetnek már
ezek a szavak,
Uram.

1997. 12. 20.

(Könyve megjelenésekor, Juliannának)

Öt perc az élet,
de talán van még belőle kettő.
Veled.

1998. 10. 28.

**(Midőn a vizsgálóasztalon feküdt, az orvos szólt,
„rák”, elsötétült a világ, s gyors búcsút mondott
magában a kunságiakhoz)**

Úgy tűnik,
ennyi.
Jó volt köztetek.

1998. 10. 29.

(Egy áttépelődött éjszaka után, már megnyugodva)

Szarás, halál –
ha menni kell,
hát menni kell!
Pedig
milyen sok dolgom
lett volna még!

1998. 10. 30.
(Midón töprengett)

Egy fiatal azt hiszi magáról,
hogy halhatatlan.
Egy halhatatlan
másként beszél a halálról,
mint egy halandó.
Én az eszemmel ugyan tudtam
a halált,
de csak most,
ötvenkét esztendősen
fogadtam el,
hogy halandó vagyok.
Eddig tartott volna
az ifjúság?

1999. 04. 14.
(Midón Nagy Gázsira gondolt)

Izzik-e még ama *Örök nyár*...?
Szabadság? Közel van vagy távol?
Tények: ötven év, Béraltavár.
Lapok *A fiú naplójából*.

Már elzúgtak forradalmaink?
Velünk a halál parolázgat?
Álmodunk, az örök éj ha int,
Éveket, hitelmentes házat.

Hol vannak már a szép hetérák?
Félrelöktek és a lét megunt?
Marad a kín, a kórház, a rák.
Azért sem adjuk meg magunk!

1968. 08. 22. (A bevonulás hírére)	3
1968. 08. 25. (Újabb hírek után)	4
1968. 08. 29. (Szétpillantva városa tribünlakói között)	5
1968. 12. 31. (Midón pályamódosításra gondolt)	6
1969. 03. 15. (Petőfire emlékezvén egy lehangoló napon)	7
1969. 05. 01. (Az ünnepet nézve)	8
1971. január (Bratislava, leánykori nevén Pozsony, napfényben)	9
1971. 01. 07. (Midón kívülről nézte magát a szlovák lánnyal).....	10
1971. 01. 09. (Midón egy külhoni leánynál aludt)	11
1971. január (Prága, egyedül)	12
1975, fehér éjszakák (Petrodvorec, nyári rezidencia)	13
1975. augusztus (Gdansk).....	14
1978. 10. 03. (Midón elnézte főnökét)	15
1978. 11. 10. (Egy diáktársra).....	16
1978. 11. 12. (Midón újságíró volt).....	17
1979. 04. 04. (Midón végignézett a fent lévőkön).....	18
1979. 05. 26. (A kunmadarasi támaszpont mellett elhaladva).....	19
1979. 08. 02. (Midón sejteni kezdte, hogy ebből elég)	20
1979. 10. 23. (Egy ismerőshöz)	21
1980. 01. 20. (Mozgó Világ)	22
1980. 05. 13. (Midón belátta végzetes ballépését)	23

1980. 12. 01. (Midőn kirúgták az újságtól)	24
1980. 12. 02. (Álláskeresőben, avagy hogy ityeg a fityeg, mikor leprásnak nézik az embert) ..	25
1980. 12. 05. (Midőn átnéztek rajta)	26
1981. 04. 18. (Midőn először találkoztak)	27
1981. 04. 22. (Midőn eldöntötte, hogy hazaköltözik)	28
1981. 04. 26. (Midőn ismét találkoztak)	29
1981. 06. 06. (Midőn kopók kísérettek lopva)	30
1981. 08. 27. (Midőn már döntött)	31
1981. 08. 28. (Előérzet)	32
1981. 10. 23. (Midőn elbújt szülővárosában).....	33
1983 nyara (Midőn a politikai rendőrség embere verset elemzett)	34
1983. 10. 25. (Midőn magában őt beszéltette)	35
1984. 03. 28. (Midőn megérezte Noé háláját)	36
1984. 07. 04. (A neve: Julianna).....	37
1985 karácsonya (Felesége hasát nézve)	38
1986. 04. 20. (Párja már kórházban, veszélyeztetett).....	39
1986. 05. 10. (Fia születésekor).....	40
1986. 05. 11. (Midőn fiát a klinikára vitték)	41
1986. 06. 04. (Fia műtétékor).....	42
1986. 06. 06. (Születésnap i évszakváltás).....	43
1987. 10. 26. (Fia újabb műtétékor)	44
1987. 11.20. (Midőn fia majdnem meghalt).....	45

1988 nyara (Midón nem írt)	46
1989 ősze (Egy újdonsült politikushoz)	47
1990 ősze (Midón belevágott a politikába).....	48
1990. 10. 10. (Fia újabb operációjakor).....	49
1990. 10. 11. (Midón megőszült szakálla)	50
1991. 01. 17. (Midón virrasztott)	51
1994 tavasza (A vakond, avagy választási előérzet).....	52
1995. 06. 06. (Ezredvégi hangulat).....	53
1995. 10. 06. (A Kun emlékhely avatásakor)	54
1995. 12. 21. (Midón megtudta, mennie kell).....	55
1996. 12. 26. (Midón szomorú volt).....	56
1995. 12. 31. – 1996. 01. 01. (Midón nem mulatott)	57
1996. 01. 04. (Midón munkahelyet próbált keresni).....	58
1996. 01. 10. (Midón vacakul volt)	59
1996. 12. 11. (Körmendi István, 1689 - 1773. 12. 11.)	60
1997. 06. 15. (Midón Buharaj Ravil Karcagon járt)	61
1997. szeptember eleje (Midón állandóan köhögött)	62
1997. 11. 01. (A temetőben).....	63
1997. 11. 02. (Midón régi írásait nézegette)	64
1997. 12. 20. (Könyve megjelenésekor, Juliannának).....	65
1998. 10. 28. (Midón a vizsgálóasztalon feküdt, az orvos szólt, „rák”, elsötétült a világ, s gyors búcsút mondott magában a kunságiakhoz).....	66

1998. 10. 29. (Egy áttépelődött éjszaka után, már megnyugodva).....	67
1998. 10. 30. (Midón töprengett).....	68
1999. 04. 14. (Midón Nagy Gzsira gondolt).....	69